

Inhoud

Voorwoord van Patty Harpenau	9
Inleiding.....	11
Deel 1 / Fictief	13
1. De eerste fictieve maand.....	15
2. De tweede fictieve maand.....	45
3. De derde fictieve maand	65
4. De vierde fictieve maand	77
5. De vijfde fictieve maand.....	95
6. De zesde fictieve maand	109
Deel 2 / Echt	123
7. De eerste echte maand.....	125
8. De tweede echte maand	155
9. De derde echte maand	179
10. De vierde echte maand.....	205
11. De vijfde echte maand	221
12. De zesde echte maand.....	247
Deel 3 / Nabeschuiving.....	265
Mijn antwoorden.....	267
En dan opeens.....	275
De sleutels tot jouw koninkrijk.....	277
De manifestatie formule	279
Over Ictus	283
Slotwoord.....	285
Ik ben dankbaar	287
Een geschenk voor jou en mij	289

Inleiding

van Herma Jonker

Het is vrijdag 25 maart 2016. Ik reis met de bus naar Demi, mijn dochter. Vandaag vieren we haar 28e verjaardag. Ze is de eerste van de drie dochters die ik op de wereld heb mogen zetten. In vertrouwen heeft ze me een tijdje geleden verteld dat ze moeder wordt. En ik dus oma!

Op mijn schoot ligt het derde boek van de gesprekken met God van Neale Donald Walsch. De boeken waar ik me zo lang tegen heb verzet. Ik kon me als mens, opgegroeid zonder kerken geloof, niet voorstellen dat gesprekken met God me zouden boeien. Ook al was dat boek al in 37 landen uitgegeven en één van 's werelds bestsellers. Nadat ik er eenmaal in begonnen was, wilde ik alleen maar verder lezen.

Wat me op dit moment in de bus intrigeert is de gedachte dat alles mogelijk is. Als je het maar echt heel graag wilt en er echt in gelooft, je het maar de wereld inzet en je er maar actie aan koppelt.

Ik vraag me ineens af hoe mijn leven eruit zal zien na 6 december 2016. Het is de datum dat mijn contract eindigt bij de franchiseorganisatie waar ik dan precies tien jaar bij aangesloten ben. Op die datum zal ik ook al oma zijn.

Er ontstaat een idee in mijn hoofd. Stel dat ik het eerste halfjaar na 6 december ga bedenken, ga verzinnen? Ik zou een halfjaar van mijn leven kunnen gaan beschrijven, zoals ik het mezelf zou wensen. Ik zou vervolgens datzelfde half jaar nog een keer kunnen schrijven maar dan de werkelijkheid. Hoe gaaf zou het zijn om te kijken wat er dan uitgekomen is van mijn wensen!

Ik ga dat doen! Mijn besluit staat vast.

In dit boek deel ik open en eerlijk een halfjaar uit mijn leven met je. Ik heb het als bijzonder inspirerend en leerzaam ervaren. Soms was het ook lastig. Het kan niet anders dan dat de mensen die heel dichtbij me staan en die mijn leven behoorlijk beïnvloeden, regelmatig in mijn boek genoemd worden. Daarom heb ik het manuscript eerst aan hen laten lezen. Ik hoopte van ganser harte dat ze zich bij het lezen zouden realiseren, dat het leven naast mooie waarheden ook minder mooie waarheden heeft. Dat ik daardoor naast mooie dingen ook minder mooie dingen heb beschreven. Ik heb aan hun verzoeken om teksten anders te schrijven gehoor gegeven. Om de simpele reden dat ik hun geluk belangrijker vind dan mijn boek.

Wat ik je graag nog wil vertellen is dat de kans bestaat dat je een aantal dingen in dit boek zweverig gaat vinden. Ik spreek uit persoonlijke ervaring. Wat mij heeft geholpen is de gedachte dat een ander woord voor zweverig, spiritueel ontwaken is. Wat niet meer dan verschuiving in bewustzijn inhoudt. Hoe je het ook noemt, mij heeft het veel gebracht. En mijn voeten zijn gewoon op de grond blijven staan.

Mijn boek begon vanuit nieuwsgierigheid. Gaandeweg groeide mijn verlangen iets weg te geven aan mijn medemens; het besef dat je je eigen leven kunt creëren. Het is mijn wens dat dit boek jou plezier geeft om te lezen en dat het je mag inspireren je eigen leven te gaan scheppen. Alle ingrediënten zijn beschikbaar voor je. Alles is er al. Ik las dat jaren geleden in *The Life Codes*, het boek van mijn favoriete Nederlandse schrijfster Patty Harpenau. Ik was destijds sceptisch over die woorden. Inmiddels is het ook mijn waarheid. Als ik met sterren mag strooien dan strooi ik sterren met die wijsheid, alles is er al. Ik strooi ze nu naar je toe. Grijp jij ze?

Herma

Deel 1

/ FICTIEF

Mooi

Hoe val je in slaap, hoe begint je dag
Open je je ogen met een traan of met een lach
En kijk je om je heen en zie je dan de zon
Of zoek je achter alles naar de schaduw op de grond
En leef je voor geluk of sterf je van verdriet
En voelt dat als een keuze of heb jij die keuze niet
Het maakt niet echt iets uit of dat de waarheid is of niet
Het is hoe jij het ziet

Hoe mooi kan het leven zijn
Het is maar hoe je kijkt. Het is maar wat je droomt
Hoe mooi is jouw werkelijkheid
Jij bent net zo rijk, zo rijk als je je voelt

Weet je wat je hebt, is de cirkel rond
Zie je wat er staat of mis je enkel wat er stond
Krijg je wat je wilt of zelfs meer dan wat je vroeg
Ben je tevreden met het minste of is het meeste niet genoeg
Raak je verwonderd van de sneeuw, van het ruisen van de wind
Geniet je van de vogels, van het lachen van een kind
Creëer je je geluk van binnen in jezelf
Waar het eindigt en begint

1. De eerste fictieve maand

4 - 10 december

Als ik wakker word voordat de wekker gaat, nog voordat ik mijn lief 'goedemorgen Moppie' hoor zeggen weet ik het meteen, vandaag is een andere dag dan de andere dagen van de laatste tien jaar. Vandaag gaat mijn laatste week in dat ik mezelf Cubus coach noem. Officieel dan. Ik ben nog tot maart volgend jaar actief met het afronden van groepen. Vanaf deze week is het een feit. Ik ben los van Cubus. Dat klinkt heel dramatisch wat best raar is. De laatste tien jaar heb ik met heel veel plezier gewerkt bij de, ik denk wel vijftig, bedrijven die mij inhurden als trainer en coach. Ik denk echt met heel veel voldoening terug aan alle mensen die ik heb begeleid. Wat er toch zeker meer dan duizend zijn. Jeetje, dat klinkt als veel. Er begint van alles te stromen in me als ik terugdenk aan alle mooie gesprekken. De fantastische resultaten. Ja, daar ben ik van, resultaten. Ik ben daar niet bijzonder trots op maar het is wel een handige drijfveer. Veel mensen vinden het ook een fijne eigenschap van me. In ieder geval mijn opdrachtgevers. Wie wil nou geen waar voor zijn of haar geld? Nou, dat geef ik graag! En ja, ik weet het. Er zijn ook mensen die er een grote hekel aan hebben. Ach, ik heb ook weleens ergens een hekel aan. Dat zijn de interessante, vaak irritante, gebieden. Laat ik het daar nu verder niet over hebben.

Los van Cubus! Waarom zo blij? Het voelt ruim, vrij, los. Er is van alles mogelijk. Geen grenzen, geen beperkingen. Het voelt zo heerlijk. Het avontuurenderustkunnen beginnen. Dat is beste tegenstrijdigheid. Nou ja, we zien het wel. Nu voelt het heerlijk. Deze week zit ik nog behoorlijk vol met dagen dat ik richting mijn klanten ga. Het zal de komende weken steeds rustiger worden wat dat betreft. Wat dat betreft ja, laat ik maar eerlijk zijn, het gaat me toch niet lukken om rustig aan te doen tenzij ik de afspraak met mezelf nakom om vaker te mediteren. Nou, ook aan die afspraak met mezelf ga ik me nu niet

vastbinden. Vrijheid, dat is het woord voor het komend jaar. Een heel jaar! Hoe gaaf!

Wat doet nou dat stemmetje 'hé psst, Hannah, een jaar, dat is echt zo voorbij.' Gewoon niet naar luisteren.

Mickey wordt wakker naast me. 'Goedemorgen Moppie, heb je lekker geslapen?' Ik draai me naar hem om en kruip in hem. Heerlijk, het is zondagochtend en we hoeven niks. 'Wat zullen we doen vandaag?' fluister ik. Maar hij hoort me niet. Ik hoor hem zachtjes snurken. Voorzichtig ga ik uit zijn armen, uit bed. Als ik de slaapkamerdeur open, staat Beer op de overloop wild te kwispelen met zijn staart. Hij doet daarbij zijn joel. Ja, dat is wat lastig uit te leggen in woorden. Stel je een wolf voor die huilt in het maanlicht, in een ode aan de maan. Nou zo. Zo klinkt Beer als hij blij is. Beer is onze bruin witte Border Collie van drie jaar, twee maanden en nog een beetje. Wij besloten tot het nemen van een hond omdat mijn jongste dochter Kara heel graag een hond wilde. En ik stiekem ook. Mickey was niet meteen voor. Ik snapte zijn argument dat Kara misschien over een jaar al het huis uit zou zijn en wij dan met een hond opgescheept zaten. Maar inmiddels was ik ook heel enthousiast geworden. Vroeger had ik een hond met de naam Tjerry. Ik had hem op mijn vijftiende heimelijk uit het asiel gehaald omdat mijn ouders echt geen hond wilden. Toen ik met hem voor de deur stond kozen ze er gelukkig voor om het te proberen. De voorwaarde was dat ik er zelf voor zorgde. En dat deed ik. Beloften los ik in. Toen ik hem, na tien jaar, heb moeten laten inslapen omdat zijn botkanker niet meer draaglijk was, beloofde ik mezelf nooit meer een hond te nemen. Die belofte kwam ik niet na. Beloften los ik blijkbaar bijna altijd in. Terug naar Beer. Kara en ik hebben Mickey langzaam verleid om toch een hond te nemen. Als ik iets in mijn kop heb, heb ik het niet in mijn kont. Uitspraak van mijn moeder. Zij heeft die eigenschap uitgevonden. Kara heeft het weer van mij overgenomen. Eerlijk gezegd was Mickey redelijk kansloos. En wat heerlijk is het om Beer bij ons te hebben. Het was een goede beslissing.

Beer loopt voor me uit de trap af. Aan de brede kant van de treden anders kukelt hij eraf weet hij door ervaring. Ik open de deur en doe

hem snel op een kier. Het is koud. Beer doet zijn ochtendplas tegen zijn vaste ochtendplasboom en rent dan naar binnen voor zijn eten. Geduldig wacht hij want eerst vul ik Piet zijn bakje. Piet is de allerliefste zwarte (ik ben niet meer een echte) kater van de wereld. Het is lekker warm beneden. Ik kruip op de bank met een pot thee en de grote witte mok met het zwarte randje. De mok waar mijn moeder de laatste maanden van haar leven steeds uit dronk. Het verbaast me dat de mok de laatste vier en een half jaar heeft overleefd. Er sneuvelt nogal eens iets bij mij en ik gebruik deze mok bij voorkeur. Gewoon een fijn idee dat ze ook op die manier nog een beetje bij me is. Ook zeg ik omdat ze sowieso nog dichtbij voelt. Ze is een gids in mijn leven.

Mickey loopt de kamer in met een slaperige grijns op zijn kop. Ik krijg daar altijd een glimlach van op mijn gezicht. Ik schenk hem een kop thee in en we hangen samen wat op de bank. Ik kijk naar het zachte fleecedeckentje dat over ons ligt. Ik denk aan Silvie. Mijn allerbeste vriendin van de goede vriendinnen die ik heb. Toen Silvie en ik een aantal jaren geleden drie weken door India reisden vertelde ze me voor vertrek dat ik vooral niet moest vergeten een fliesdeckentje mee te nemen. Vanaf het moment dat ik snapte wat ze bedoelde ben ik het in gedachten altijd zo gaan noemen. Mijn hart stroomt dan altijd een beetje over van vertedering.

‘Wat zullen we gaan doen Mickey? Het is nog heel vroeg dus we hebben een hele lange dag weg te geven aan iets leuks.’ We hangen wat in elkaar. Veel mensen zullen ons nogal klef vinden vermoed ik. Hij haalt zijn schouders op. We hebben dit weekend geen kids en we kunnen alle kanten op, dus ik bedenk van alles wat we kunnen doen. Ik ben daar heel goed in. Ik kan echt in één dag vijftien dingen plannen. Denk dan dat dat gaat passen en doe daar dan vervolgens soms niets van. Maar plannen maken kan ik! ‘Laten we naar Schiermonnikoog gaan’ stelt Mickey voor. ‘Als we een beetje opschieten kunnen we de boot halen van halftien.’ Ik kijk naar buiten en krijg het al koud bij de gedachte. Spring dan open zeg dat het een fantastisch plan is. Ik spurt naar boven, pak warme kleren en spring onder de douche.